

Abagre

CESTA SRDCA

ABAGRE

Cesta srdca

PodĎakovanie

Rád by som poďakoval všetkým, ktorí sa na knihe priamo, či nepriamo podieľali. Rodine a priateľom za všetku pomoc a ochranu, ktorá ma sprevádzala pred a počas cesty. Ktorú cítim aj pri písaní týchto riadkov. Osobitne Katke J. za všetku podporu a rady pri písaní knihy. Katke za to, že mi ukázala, čo znamená mať otvorené srdce. Za jej lásku a odvahu, ktorá bola podnetom na vôbec prvý krok do neznáma.

A Tonymu - môjmu učiteľovi a priateľovi, ktorého múdrosť a súcit sprévdazajú moje kroky aj po tieto dni a ukazujú ako vytrvať na *cestě*.

Prológ

Vstal som pri východe slnka. Cestou k jazeru som stretol dav turistov mieriacich objektívmi na siluetu pohoria, ktorého kontrast predznamenal nádhernú hru svetla, divadlo farieb nad jazerom Tekapo. Uzímený som si sadol v rannej hmle na neďaleký kameň a s pohľadom na horizont si vychutnával šum vln, ktoré odplavili všetky myšlienky a zostal len úžas nad krásou. Nad tajomstvom života.

Po chvíli som sa vybral do blízkej kaplnky v tichosti rozjímať nad uplynulými dňami a nad tým, čo ma čaká. Keď nadišiel správny čas, vrátil som sa k svojim spolucestujúcim. Jednou z nich bola Dánka, ktorá mala namierené do Wanaky. Prijemné dvadsaťročné dievča objavovalo svet, tak ako mnoho iných, ktorých som doposiaľ stretol na mojej ceste. Druhý bol Jorge. Vyzdvihli sme ho v neďalekom kempu, kde nocoval a vyrazili smerom k Wanake. Tam sme sa rozlúčili s Pi, našou dánskou spolucestujúcou, ja som napísal Katke a pokračovali sme ďalej v ceste smerom na juh, do malého mestečka Queenstown.

Zdôveril som sa Jorgemu s dôvodom mojej cesty, ktorá sa začala už mesiace predtým. V tme. Bola tu však ešte ONA a vo vnútri som cítil, že musím splatiť dlh. Jorge mlčky vnímal, čo mu vravím a neskôr sa rozhovoril o tom, že je na duchovnej ceste. Zéland sa mu zjavil potom, čo nasledoval znamenia hviezd a víziu zo Srí Lanky, kde strávil v tichosti uplynulé dni. Akokoľvek mi to znelo podozrivo, vnímal som, že jeho slová sú ukotvené v pravde a on sám skrýva viac, než na prvý pohľad prezrádza jeho jednoduchý zovňajšok. V Queenstowne sme sa rozlúčili. Ja som sa ponáhal na letisko doplniť benzín a odovzdať auto. A stretnúť sa po toľkých týždňoch s ŇOU.

Vtedy som ešte netušil, že sa uzatvára jedna kapitola môjho života.

Návrat

Aj cesta dlhá tisíc míľ začína prvým krokom

Lao-c

Pred stretnutím som cítil nervozitu. Čiastočne sa rozplynula, keď som zbadal jej auto. Objali sme sa, ucítil som jej vôňu, bozk... a rýchly únik z objatia. Naštartovala a zamierili sme na Middleton Road 5. Mali sme pred sebou večeru a stretnutie s jej kamarátmi v jednom z pubov v centre mesta. Vonku sa už zotmelo a my sme míňali pätníky, ktoré lemovali okraj jazera odrážajúceho mesiac ako zrkadlo uprostred masívnych hôr, niekde tam na konci sveta.

Cestou som začal mať nepríjemný pocit.

Čaká ma tam azda niečo čo nemám vidieť, alebo poznať? Mal som chuť vystúpiť, ale presvedčil som sám seba, že sú to len predstavy v mojej hlave, ktoré sa za chvíľu rozplynú.

Nerozplynuli. Na byte som stretol urasteného chlapa, ktorý tam bol sám. *Sami dvaja*, pomyslel som si.

Po krátkom rozhovore som sa dozvedel, že je z Tahiti a spojil som si to s predchádzajúcimi udalosťami.

Vtedy, pol roka naspäť, som ležal tisíce kilometrov na západ, na posteli v mojom byte. Bola už neskorá noc, no ja som nevedel zaspáť. Vnútri ma sužoval stres pred dôležitým meetingom v práci a výhľad na nanajvýš 4 hodiny spánku. Utešoval som sa tým, že za pár dní to už bude preč. Mám totiž letenku na Zéland. A pred sebou snáď aj začiatok novej cesty.

Byť zase spolu.

Odkedy sme sa rozlúčili uplynuli skoro 2 roky, no nebol deň kedy by som na ňu nepomyslel. Tú noc som si chcel ešte spraviť radosť tým, že si ju pripomeniem. Tešil sa na správu s fotkami z poslednej dovolenky, kde bola s kamarátkami. Na Tahiti.

Prišla len správa o tom, že tam za niekým išla. Vypol som mobil a zosypal sa. Tú noc mi predstavy, ako si to rozdáva s niekým iným, ukradli spánok.

... Nielen tú noc.

Teraz, v chladný aprílový podvečer na Middleton Road 5, stál niekto podobný tým predstavám predou mnou.

Snáď to nie je on. Opakoval som si pre seba, snažiac sa vyhnúť všetkému, hocičomu, čo mi môže spôsobiť podobnú bolesť. *Nezvládneš to*, hralo stále silnejšie v mojej mysli. Celú situáciu, ťažobu čo sa prevaľovala v mojom vnútri som potlačil a šiel do sprchy. Zadupať to všetko v sebe, pod prúdom tečúcej vody.

Po 10 minútach som sa vrátil, nedal na seba nič poznať a s nedbalým úsmevom sa vybral spolu s nimi do mesta.

Tam, v miestnom pube, uprostred Queenstownu, ktorý mi pripomenul vysokoškolské časy som sa stretol s jej kamarátkami s ktorými trávila čas a ktorí poznali aj jej tajomstvá. Tajomstvá ktorých ja som už viac nebol súčasťou.

Večer pokračoval v povrchnej konverzácii o cestovaní, zážitkoch a práci na druhom konci sveta a ja, aby som zvládol s rovnakým entuziazmom počúvať žijúce sny ľudí, ktorí mi boli v tej chvíli ukradnutí som nalieval do seba ďalšie a ďalšie pivo, až sme sa ocitli na rovnakej vlne chvíľkovej ilúzie o bezstarostnosti našej existencie.

Zo sna ma vytrhol práve on. Chalan, ktorého som stretol na byte a ktorý mi bral ďalšie a ďalšie panáky drahého chľastu a neuberal predstavy o tom, čo medzi nimi bolo. Zmiešané pocity ustúpili sympatii, keď som zistil, že je práve v období rozchodu. Spoznal som

totiž, že aj napriek tomu, že jeho vyvolená sedí oproti, stále pod maskou tvrdého chlapa hrá, že je nedotknuteľný. Ako by to bola len jedna z mnohých skúšok, ktorými vždy prešiel ako víťaz s úsmevom na perách.

Vtedy som pochopil, že sa dívam na seba.

Strach a sloboda

Brno, sedem rokov pred cestou

*Ale potom je tu ráno. Uvedomenie si, že nie som tak celkom dostupný,
ako som si myslel večer predtým.*

*Ona je preč a mňa prenasleduje ďalšia cesta, na ktorú som sa nikdy
nevydal.*

Hank Moody

„V tej košeli by si mal vychádzať častejšie.“ povedala Janka a usmiala sa na mňa. Úsmev som opätovoľoval a odpil z pohára vína, ktorého stopku som nervózne premieľal v prstoch. Sedeli sme v útulnej vinárni a vychutnávali si prítomnosť jeden druhého. Chodili sme spolu už rok, no vo mne stále vírili pochybnosti. Ako vždy, keď nastal ten moment, aby som sa vo vzťahu otvoril.

„Ako jej to mám povedať?“ premýšľal som stále intenzívnejšie nad tým, ako sa rozísť bez bolesti a užívať si opäť voľnosť bez záujmu o vnútro niekoho iného. Janka sa celý čas usmievala a žiarila. Snáď ešte viac, než keď sme sa prvý krát stretli. Po čase si však všimla, že niečo nie je v poriadku s váhovou bojazlivosťou, azda niečo tušiac, sa spýtala: „Nad čím rozmýšľaš?“

Už som viac nemohol cívať.

„Vieš“, začal som neisto, „poslednú dobu sme boli spolu veľmi málo a ...“ Nestihol som dokončiť vetu. Prerušila ma.

„Chceš to ukončiť?“ Jej uprený pohľad ma prebodol až priamo na kosť. Ticho bolo mojou odpoveďou. Nenašiel som ani dosť odvahy pozrieť sa jej do očí a povedať pravdu. Nálada pri stole sa dala krájať. Neveriacky sa oprela o stoličku a v tej chvíli mi bolo jasné, že sa rozhodla. Žene to môže trvať celý život, alebo pár sekúnd, ale keď sa rozhodne, je koniec.

Začala si baliť veci, vstala a pobrala sa bez slova na odchod. Rýchlo som zaplatil účet a dobehol ju na ulici.

„Nechcem, aby to skončilo takto. Mám Ťa stále rád, chcem aby sme zostali v kontakte.“ – súkal som zo seba jedno väčšie klišé za druhým. Chcel som rýchlo naprávať veci, ktoré slovami napraviť nejde.

Zastavila sa. Nočné taxíky nás míňali v pouličnom hluku mesta, ona stála oproti mne a ja som sa opäť zmohol len na nemý pohľad. „Pozri sa na to reálne. Myslím si, že už spolu nebudeme. Nemáme ani spoločných priateľov. Ahoj.“ Otočila sa a zamierila na hlavnú stanicu.

Ostal som stáť ako soľný stĺp. Ale... veď presne toto som chcel. Slobodu. Tak prečo sa teraz cítim ako zbitý pes? Bolesť neustupovala a ja som vedel, že ju musím nejako utlmiť. Že ju musím utopiť.

A tak som zavolať kamošovi, povedal čo sa stalo a zašli sme do neďalekej pivnice na pivo. Z jedného boli dve a pridali sa aj panáky tvrdého. Ako tak večer ubiehal, všimol som si, že oproti nám sedí krásna blondína v spoločnosti jedného páru a mladého muža. Útlu postavu zvyrazňoval hlboký dekolt a vyzývavý pohľad. Popýtala si popolník a v jej očiach som zbadal tú známu iskru. Tú, ktorou žena skúša muža a jeho gule. Hlavne jeho gule. Ani ja som nebol z tých, čo odolávajú.

Vzala si popolník, usmiala sa a vrátila sa ladným krokom k svojmu stolu. My sme sa vrátili k nášmu rozhovoru, no myšlienkami som stále ubiehal vedľa. Po čase sa k nám opäť nahla a navrhla, aby sme si prisadli. *Vlastne, prečo nie?* Súhlasil som a začala vo mne narastať chuť zabudnúť na všetko nielen na dne pohárika, ale aj za dverami cudzej spálne. Prisadol som si ku nej a po chvíľkovom rozhovore o ničom sa priznal, že som sa práve rozišiel a cítim sa hrozne. Nevadilo jej to. Pritisla sa bližšie, až som mohol cítiť jej pevné, no poddajné telo na svojom. Zasmiala sa so slovami, že to už tak býva a s pohľadom na mňa si odpila zo svojho drinku. Jeho kvapôčky jej stekali po brade a pokračovali nižšie, až tam, kam celá moja pozornosť.

„Ber si čo chceš“ znelo v mojej hlave „si voľný“

Ďalšie panáky a ... rozliate pivo

Kamarát neustriehol svoju pozornosť, keď sa vracal s ďalšou objednávkou a tá celá, za zvuku rozbitých pohárov a rozliateho piva, pristála na našom stole. Atmosféra sa v okamihu mení. Dievčatá sa na seba pozreli a je jasné, že sú na odchode. Vymenili sme si s dotyčnou čísla a rozlúčili sa. Sme zase sami a k tomu od pása dole obliaty zlatistým mokom.

Večer pokračoval opäť v dvojici v podobnom duchu, až kým nám personál neoznámil, že je čas odchodu. Číslo som zahodil a vybral sa naspäť na byt. Slobodný a voľný, s prázdnom v duši a s ponižujúcim pocitom zistením, že by som skončil s prvou ženskou, ktorá ma v ten večer chcela.

Noc vystriedalo ráno a vo mne sa miesili pocity viny za to, že som sa rozíšiel v klamstve. A tak sme sa po pár dňoch zase stretli a ja som zo seba dostal, čo som dostať potreboval. Že dôvodom bola moja túžba po voľnosti a nie to, že sme sa vídávali dvakrát za mesiac. Po pár týždňoch sme sa začali znovu stretávať výlučne u nej. Vzťah vystriedal nezáväzný sex a ja som v novoobjavenom pocite nachádzal uspokojenie. Necítil som sa viazaný žiadnymi konvenciami a myslel si, že že takto bez starostí – a záväzkov – to potiahnem snád' aj do konca života.

Janka sa po čase odsťahovala do Prahy a do môjho života vstúpili ďalšie ženy, dámy, slečny. S niektorými som sa stretával dlhšie, s niektorými som sa lúčil hneď ako slnečné lúče preťali hmlisté šero. Vždy som k ním bol úprimný, no len vo vlastnom záujme. Vyhnúť sa zodpovednosti za prípadný vzťah bola moja mantra, ktoou som sa obrnil hneď, ako srdce

dotyčnej obmäklo. A tak sa v mojom živote striedala jedna plytká romanca za druhou. Do toho prišla nová práca a problémy na univerzite. Na vzťah som nemal v tej dobe ani pomyslenie.

Roky plynuli až som sa jedného dňa stretol opäť s Klárou. Tak, ako po iné dni, keď sme ešte chodievali spolu, zašli sme v podvečer na letnú záhradku neďaleko mestského parku. „Vieš, niekedy som Ťa naozaj milovala“, povedala a ja som pocítil túžbu jej to opätovať. Rozumel som si s ňou viac ako s hocikým iným. Slová som však v sebe udusil a nechal ju pokračovať. Ako by som len mohol dať niečo najavo, ak by to bolo o pár dní zase inak. Už som sa poznal. Akonáhle mi niekto opätovoľ náklonnosť a vyžadoval si odo mňa lásku, utekal som. Od všetkého, čo by malo niečo spoločné s mojím vnútrom.

„Klári,“ povedal som po chvíli, „ja žiadny vzťah mať nebudem. Nedokážem to a nechcem. Som takto spokojný a slobodný. Poznám sa.“

Zasmiala sa a pozrela sa na mňa prívetivým pohľadom. „Stavme sa. Myslím, že do tridsiatky sa určite zamiluješ.“

„Platí.“ odpovedal som a vnútri s neoblomným pocitom istoty sa zasmial nad jej naivitou.

Stávkou som prehral

Červená

Brno, dva roky pred cestou

Ani nie o rok na to som JU stretol na križovatke. Svietila červená. Keď si na to teraz spomínam, nemôžem sa ubrániť dojmu, že to snáď bolo znamenie. Mala oblečené letné bodkované šaty a vietor sa pohrával s jej sukňou a mojou predstavivosťou. Po chvíľke som ju oslovil. Nebolo to klasické oslovenie ako z červenej knižnice, ale jednoduché *Ahoj* sprevádzané úsmevom, ktoré plynule prešlo do návrhu na stretnutie. Nasledovalo jej rovnako plynulé odmietnutie, ktoré, našťastie, malo krátku životnosť. A odvtedy sme sa začali stretávať. Vlastne, na ďalšie stretnutie som čakal viac ako mesiac. Na dobré sa oplatí čakať, znelo v mojom vnútri.

Začali sme tráviť viac a viac času, než bola jediná s ktorou som sa chcel večer čo večer vidieť a v vstupujúcom ruchu mesta skĺznuť spolu pod perinu nerestí. Od začiatku sa mi zdôverila, že odchádza na Zéland a tak mi v hlave neblíkala žiadna kontrolka výstrahy pred záväzkom. Čo bolo fajn. Ibaže dni plynuli a ja som si čoraz viac uvedomoval, že ostatné ženy ma už pramálo zaujímajú. Všetko sa zdalo byť perfektné, kým nenadišiel čas lúčenia. Usporiadala párty pre priateľov a najbližších. Celý večer sa niesol v duchu lúčenia, pričom však nechýbal tanec na stole sprevádzaný mojou imitáciou Dalibora Jandu. Keď sa večer pomaly chýlil ku koncu, odišli sme sami dvaja do úzkej uličky, kde bol o stenu opretý prázdny stôl. Katka sa naň posadila a začala sa nervózne kývať zo strany na stranu, až sa na mňa pozrela a tichým hlasom so slzami v očiach povedala: „Bude... bude to medzi nami pokračovať?“ A vtedy som prvýkrát povolil. „Áno, bude.“ Pozrel som sa jej do očí a objali sme sa. Lenže v nasledujúcom okamihu moju myseľ naplnili pochybnosti a bez rozmýšľania som tresol: „Vieš, rok je dlhá doba a ja... nemôžem sľúbiť, že sa nič nestane.“ Obaja sme vedeli, čo to znamená. Cítil som jej slzy na svojich ramenách, objímal som ju a sám seba uisťoval, že to, napriek všetkému, zvládneme. *Seriem na to. Ak bude*

treba, pokojne sa aj presťahujem! Toto a ešte iné podobné veci mi bežali hlavou, než sme ako poslední zavreli krám.

O niekoľko dní neskôr sme už čakali na info o lete Praha – Hong Kong – Auckland na informačnej tabuli v letiskovej hale. Pri lúčení som nás oboch ešte uistil, že sa čoskoro uvidíme... a moja láska odišla na druhý koniec sveta.

Dni ubiehali a my sme udržiavali kontakt výlučne cez Skype, väčšinou párkrát za deň. Avšak, ako čas plynul, tak narastala aj moja chtivosť. Jedného letného dňa som stretol kamaráta - poznali sme sa už roky - ktorý prišiel na skok do mesta. Na víkend s priateľkou, s ktorou sa chcel rozísť. A ja som v tom pláne figuroval. A tak ma jedného dňa pozval k sebe na izbu, kde bola aj ona. Zámienkou bola oprava pripojenia na internet, no po pár panádoch slivovice sa to zvrtilo a tak sme všetci traja skončili v posteli. V ten večer sme si to ešte pár krát zopakovali až kým víkend neskončil a oni si uvedomili, že to s tým rozchodom tak horúce nebude.

Začal ma ťažiť obrovský pocit viny. Pri každom hovore s Katkou som sa tváril, že je všetko v poriadku, vtipkoval a posielal zamilované pusinky, no vnútri ma to zožieralo. Stal som sa presne tým, čím som celý život opovrhoval – pokrytcom. Až som to jedného dňa nevydržal a priznal sa. Priznal sa, že som splnil, čo som sľúbil a nevydržal.

Položila a ja som si povedal, *Je koniec.*

Lenže ona mi odpustila. Všetko. Aj to čo malo prísť so slovami „Ak to má byť len sex, viem to zvládnuť. Len mi prosím daj vedieť, ak by to malo byť niečo viac, aby som nečakala na to, čo nikdy nepríde“. Pochopil som, že mi dala všetko čo mohla. Bol som rozhodnutý, že